

1

Binnenstad

De binnenstad van Amsterdam is globaal te onderscheiden in een middeleeuwse kern, die rond 1100 is ontstaan langs de Amstelmonding in het IJ en die schilsgewijs is uitgebreid tot aan het einde van de zestiende eeuw. Daaromheen ligt de zeventiende eeuwse grachtengordel die gefaseerd is ontwikkeld en die ook de Westelijke en Oostelijke eilanden omvat. De voormalige stadsgrens van de Singelgracht heeft zich in de negentiende eeuw ontwikkeld tot een zelfstandig ruimtelijk systeem. De binnenstad is in 1999 voor het grootste deel aangewezen als beschermd stadsgezicht.

Deelgebieden

Het ruimtelijk systeem van het gebied binnen de Singelgracht valt vrijwel geheel samen met de grenzen van stadsdeel Centrum en bestaat uit zeven deelgebieden:

- Stadshart
- Nieuwmarktbuurt
- Bickers-, Prinsen- en Realeneiland
- Valken-, Rapen- en Uilenburg
- Katten-, Witten- en Oostenburg
- 17de eeuwse stadsuitbreiding
- Singelgrachtzone

Categorieën

Behalve een verfijning in deelgebieden wordt in stadsdeel Centrum ook een aantal categorieën bouwwerken onderscheiden, waarvoor enkele specifiek opgestelde criteria gelden. Deze categorieën vormen de uitzondering op de regel, vandaar dat de criteria overwegend alternatief zijn, niet cumulatief.

Geschiedenis

De geschiedenis wordt in de beschrijving van de deelgebieden verder toegelicht.

Kenmerken

De binnenstad is een samenhangende stedenbouwkundige structuur, ontstaan als samenspel van de geografische ondergrond en stedenbouwkundige ingrepen in de loop der eeuwen. Binnen de hoofdstructuur van dijken, straten en grachten is het gesloten bouwblok de meest voorkomende bouwsteen, waarbij de historische parcellering herkenbaar aanwezig is. De percelen binnen het

gesloten bouwblok zijn overwegend smal, bepalend voor het ritme van de bebouwing.

Stedenbouwkundige structuur

Het stedelijk weefsel van de middeleeuwse binnenstad wordt bepaald door de loop van de Amstel met aan weerszijden een netwerk van parallelle dijken en wallen en haaks daarop de dwarsstraten. De Lastage (Nieuwmarktbuurt) onttrekt zich als vroeg industrieel gebied aan de (laat-)middeleeuwse hoofdstructuur. Ook de gefaseerd aangelegde eilanden vertonen afwijkingen ten opzichte van de hoofdstructuur, voortkomend uit de functie en het ruimtegebruik uit het verleden. De grachtengordel, met uitzondering van de Jordaan en de Plantagebuurt, is aangelegd als een concentrische stadsuitbreiding om dit netwerk heen. De grachtengordel is een tentafelontwerp, terwijl de Jordaan de lijnen van het onderliggende landschap volgt. De Plantage is het resultaat van de negentiende eeuwse ontwikkeling binnen het lang onbebouwde deel van de Vierde Uitleg van het derde kwart van de zeventiende eeuw. Het gesloten bouwblok, kleinschalig en regelmatig geparcelleerd, komt voor vanaf de middeleeuwen tot en met de negentiende eeuw, waarbij per periode herkenbare, eigen karakteristieken zijn aan te wijzen. Met name in het zuiden van de middeleeuwse kern komt een ander type bouwblok voor, minder regelmatig verkaveld en gekenmerkt door open binnenterreinen. Dit zijn de voormalige kloosterterreinen. Het groen is voornamelijk te vinden binnen de uitleg van de grachtengordel en in de Plantagebuurt. Binnen de Singelgrachtzone worden vanaf de negentiende eeuw grote, vrijstaande gebouwen opgericht.

Het proces van langzame transformatie, waarbij alle periodes hebben

bijgedragen aan de historische ge-laagdheid van de stad, heeft geleid tot het behoud van de samenhang in de stedenbouwkundige structuur. Een uitzondering is het sluipender-wijs samenvoegen van percelen over meer dan één generatie, waarbij de oorspronkelijke parcellering ver-vraagd is. Deze clustering heeft met name vanaf het einde van de negen-tiende eeuw plaatsgevonden in de middeleeuwse binnenstad en is ge-relateerd aan de zogenoemde Twee-de Gouden Eeuw, Cityvorming, het moderne verkeer en de ontwikkeling van nieuwe bouwtypes.

Gebieden waar de transformatie zich niet geleidelijk voltrok zijn ook aan te wijzen. Het betreft voornamelijk ont-wikkelingen uit de twintigste eeuw. Het voortgaande proces van city-vorming en stadsvernieuwing heeft geleid tot ingrepen als het IJtunnel-tracé dat in structuur, schaal en be-bouwing sterk afwijkt van de rest van de binnenstad. Ook de aanleg van de metro heeft geleid tot grove aantas-tingen van het stedelijk weefsel.

Bouwwolume

Er bestaat een sterke samenhang tussen de stedenbouwkundige struc-tuur en het architectonisch beeld, tussen verkaveling en bebouwings-type. De bebouwing weerspiegelt een grote diversiteit aan architec-tuurstijlen door de geleidelijke en perceelsgewijze ontwikkeling. Toch maakt de combinatie van gemeen-schappelijke kenmerken binnen de individualiteit van de architectuur de binnenstad tot een eenheid.

Binnen deze eenheid zijn inciden-teel grotere, vaak publieke, maar ook commerciële gebouwen opge-nomen. De bebouwing in de gebie-den die vóór de negentiende eeuw tot stand zijn gekomen, is voor het overgrote gedeelte gebaseerd op het woonhuistype van het Amsterdamse

‘stadshuis’. Het stadshuis wordt be-schouwd als het archetype van de traditionele architectuur in de bin-nenstad. De panden die daartoe be-horen, hebben gemeenschappelijke kenmerken wat betreft situering, ori-entatie, gevels en daken.

Stadshuizen zijn individuele, smalle panden in de meeste gevallen twee tot vier bouwlagen hoog met een kap in dwarsrichting, die zijn geschakeld in gesloten bouwblokken met een rechte rooilijn. De panden vormen een eenheid door de driedelige op-bouw van een basement of plint, ge-velvlak en beëindiging in de vorm van een (kroon)lijst. Traditioneel is de hoogte van de hoofdverdieping op de begane grond of op de bel-etage hoger dan de overige verdiepingen. Het ‘bouwen op vlucht’ leidde tot een kleine overschrijding van de rooilijn op de bovenliggende verdiepingen. Pandsgewijze ontsluiting is een cul-tuurhistorisch gegeven en een ken-merk van het stadshuis. Er is sprake van een relatie tussen historische parcellering en de ontsluiting.

Gevels hebben een verticale verde-ling in twee tot drie traveeën en zijn relatief vlak met verticale, evenwicht-ig ingedeelde ramen. De beëindiging in de vorm van uitbundige topgevels of gevellijsten is afhankelijk van de heersende mode. Balkons, erkers (voornamelijk negentiende eeuw) en andere ornamenten zijn architec-tonische toevoegingen aan de com-position en zorgen voor reliëf in de

gevel. De kappen hebben diverse vormen, waarbij de nok over het al-gemeen haaks op de straat ligt. Van-af de negentiende eeuw komen ook platte daken voor.

Het grote grachtenhuis is een variant op het stadshuis. Kenmerkend voor dit type is het tamelijk gesloten sou-terrain, dat vanaf de straat via één of meer treden naar beneden te berei-ken is. Hierboven is de hoge bel-eta-ge en één tot drie verdiepingen, in hoogte afnemend. Boven de verdie-pingen is ruimte in de kap, soms van een vliering voorzien, voor personeel en andere functies.

Een belangrijk nieuw element dat met het grote grachtenhuis in de stad werd geïntroduceerd was de (keur) tuin. Deze is vaak in combinatie met het huis ontworpen. Vaak staat ach-terin de tuin, over de gehele breedte van het perceel, een tuinhuis. Soms vormen de tuinhuisen een architec-tuureenheid met de monumentale hoofdbebouwing. Ook kan zich in de achterstraat (Kerkstraat, Reguliers-dwarsstraat, Langestraat) een koets-huis bevinden, voorzien van brede, hoge deuren.

Bij panden in de dwarsstraten is de belangrijkste bouwlaag op maaiveld-niveau. Deze laag werd overwegend gebruikt ten behoeve van winkel of bedrijf. De ontsluiting van de bo-venwoning en separaat de bedrijfs-ruimte is vanaf de negentiende eeuw consequent georganiseerd door mid-

del van twee deuren. Winkeldeuren zijn meestal van glas. De begane grond heeft een grotere bouwhoogte dan de verdiepingen van de bovenwoning. Vaak wordt het bijzondere karakter van de begane grond architectonisch tot uitdrukking gebracht in de pui. Houten puien met veel glas zijn karakteristiek. De bovenzijde van de pui wordt afgesloten met een forse geprofileerde lijst ter decoratie van de puibalk. Boven de puibalk is de indeling vergelijkbaar met die van de grachtenpanden, maar in vereenvoudigde vorm.

Aan enkele grachten, zoals de Prinsengracht, staan panden met een gecombineerde woon- en opslagfunctie: het wonen beneden en het pakhuis boven. De hoogte van de pakhuisverdiepingen is laag. In de middelste van de (meestal drie) vensterassen zijn de pakhuisdeuren die tot de vloer reiken. Pakhuizen zonder woonfunctie (en overwegend zonder souterrain) zijn geconcentreerd langs de kades in de voormalige havengebieden, in de Jordaan en langs de Prinsengracht, niet zelden in grotere reeksen. De verdiepingshoogte is alle verdiepingen even laag. De ramen zijn vaak klein en ook hier zijn de pakhuisdeuren in de middelste travee. De architectuur is vaak eenvoudig, met minimaal gedecoreerde bakstenen gevels. Te midden van de woon/werkpanden aan de Prinsengracht en in de Jordaan werden met name aan het einde van de negentiende eeuw ook grotere bedrijfsgebouwen opgericht, soms uitgestrekt tot over het binnenterrein en soms zelfs alleen op het binnenterrein.

Bij hoekpanden is de voorgevel overwegend aan de korte zijde van het perceel, bij bedrijvigheid op de hoek vrijwel altijd aan de winkelstraat. De ontsluiting is vaak in de afgeschuinde hoek. Een eventuele extra ontsluiting of stoep in de zijgevel bevindt

zich meestal enkele meters uit de hoek. De zijgevel is sober van aard met slechts weinig gevelopeningen. In de negentiende eeuw werden hoekpanden vaak vervangen door wat monumentalere en hogere bouw, waarbij de systematiek van voor- en zijgevel werd vervangen door twee voorgevels. Soms werd de hoek verder gemonumentaliseerd door middel van hoekerkers, balkons of torentjes.

In de stadsuitbreiding die na 1850 in de Singelgrachtzone gerealiseerd werd, was het stadhuis niet langer het dominante bouwtype. Wel zijn er overeenkomsten met het stadhuis. Het gaat in beide gevallen om relatief smalle panden met overwegend vier bouwlagen, waarbij de gevels de kenmerkende verticale driedeling hebben. In de Singelgrachtzone komen veelvuldig series en ensembles voor, maar ook individuele grotere bouwwerken.

Architectonische uitwerking

De architectonische uitwerking en detaillering zijn zeer divers en variëren in het algemeen per pand. De detaillering is zorgvuldig en varieert van sober tot rijk.

Materiaal en kleur

Het materiaal- en kleurgebruik is divers, ingetogen en past in het traditionele straatbeeld. De gevels van het traditionele stadhuis zijn overwegend van baksteen. Aard- en steenkleuren overheersen het gevelbeeld. De houten delen zijn over het algemeen (vanaf de negentiende eeuw) in (gebroken) wit en grachtengroen geschilderd. De dakbedekking bestaat voornamelijk uit keramische pannen maar ook leien, zink en mastiekdekking komen voor.

Waardering

In het centrum van Amsterdam vormen stedenbouwkundige structuur, bebouwing en publieke ruimten samen één van de mooiste, grootste en best bewaarde historische binnensteden van Europa. De binnenstad is daarmee van zeer grote cultuurhistorische waarde en aangewezen als beschermd stadsgezicht. Veel panden zijn door hun ligging, vorm en bouwperiode cultuurhistorisch waardevol. Een groot deel hiervan is monument of is anderszins hooggewaardeerd. Behoud en herstel van historische eigenschappen van deze panden is het uitgangspunt.

Uitgangspunten op hoofdlijnen

Voor stadshuizen en de daarvan afgeleide varianten is het uitgangspunt dat het ontwerp zich voegt naar de positie in de straatwand en naar de structuur van het bouwblok. Gebouwen staan op zichzelf en worden individueel ontsloten. Het materiaal- en kleurgebruik is hoogwaardig en sluit aan op de omgeving.

In de context van het beschermd gezicht passen omzichtigheid en terughoudendheid. De omgeving is sterk bepalend.

Het beleid is gericht op behoud van het gevarieerde stadsbeeld en waar mogelijk versterking van de architectonische kwaliteit. In architectonische uitwerking is variatie mogelijk en wenselijk.

UNESCO Werelderfgoed

De zeventiende eeuwse grachtengordel van Amsterdam is op 1 augustus 2010 geplaatst op de werelderfgoedlijst van UNESCO. Met de aanwijzing tot Werelderfgoed behoren ook de "Uitzonderlijke universele waarde" en de authenticiteit en integriteit tot de 'context' waarin nieuwbouwplannen moeten worden ingepast. In de volgende paragraaf wordt op de betekenis van de status als werelderfgoed nader ingegaan.

1

Betekenis status UNESCO werelderfgoed

De zeventiende eeuwse grachtengordel van Amsterdam is op 1 augustus 2010 geplaatst op de werelderfgoedlijst van UNESCO. Hiermee wordt bijgedragen aan het versterken van het bewustzijn, het begrip en de waardering van de wereldgemeenschap voor dit 400 jaar oude waardevolle culturele, architectonische en stedenbouwkundige erfgoed. Tevens is dit een erkenning dat Amsterdam (gemeente en stadsdeel, maar ook eigenaren, ondernemers en bewoners) de grachtengordel op een goede manier in stand houdt en beschermt.

Kern- en bufferzone

De zeventiende eeuwse grachtengordel vormt de zogenoemde kernzone (de 'property'). De overige delen van de historische binnenstad binnen de Singelgracht vormen de bufferzone. De bufferzone is aangewezen als een extra beschermingsgebied rond de kernzone. De kern- en bufferzone liggen beide in het beschermd stadsgezicht van de binnenstad van Amsterdam. De grenzen van de bufferzone komen overeen met de grenzen van het beschermd stadsgezicht.

Waardering als Werelderfgoed

Als het Werelderfgoed Comité (World Heritage Committee) besluit een erfgoed toe te voegen aan de Lijst van het Werelderfgoed, stelt het Comité, hiertoe geadviseerd door Niet-Gouvernementele Organisaties (NGO's), een 'Verklaring van Uitzonderlijke universele waarde' vast. De lidstaat (De Staat der Nederlanden) dient deze uitzonderlijke universele waarde te beschermen en in stand te houden.

Uitzonderlijke waarden

'Uitzonderlijke universele waarde' houdt in dat de culturele of natuurlijke betekenis van wat als het erfgoed wordt gezien zo uitzonderlijk is, dat deze het nationale belang overstijgt en van algemeen belang is voor huidige en toekomstige generaties van de gehele mensheid.

De verklaring bestaat uit een korte samenvattende beschouwing (synthesis), een beschrijving van de criteria waaraan het erfgoed voldoet, een beschrijving van de manier waarop het erfgoed voldoet aan de voorwaarden (wegingsfactoren) van integriteit (integrity) en echtheid (authenticity) en tot slot een beoordeling van het systeem waarmee het erfgoed wordt beheerd en beschermd.

Criteria

Een cultureel of natuurlijk erfgoed moet, om te kunnen worden toegevoegd aan de Lijst van het Werelderfgoed, voldoen aan tenminste één van de tien criteria, die naast de wegingsfactoren authenticiteit en integriteit zijn vastgelegd in de leidraad van de 'World Heritage Convention', de 'Operational Guidelines'. De criteria zijn opgesteld om te kunnen beoordelen en vaststellen of er voor een nominatie sprake is van 'Uitzonderlijke universele waarde'. De "zeventiende-eeuwse grachtengordel van Amsterdam binnen de Singelgracht" is toegevoegd aan de Lijst van het Werelderfgoed op basis van drie algemene criteria:

(I) – "represent a masterpiece of human creative genius" – het erfgoed vertegenwoordigt een meesterwerk van menselijk scheppend talent

(II) – "exhibit an important interchange of human values, over a span of time or within a cultural area of the world, on developments in architecture or technology, monumental arts, town-planning or landscape design" – het erfgoed is het toonbeeld van een belangrijke uitwisseling van menselijke waarden, over een tijdspanne of binnen een cultureel gebied van de wereld, met betrekking tot ontwikkelingen in architectuur of technologie, monumentale kunsten, stedenbouw of landschapsonwerp

(IV) – "be an outstanding example of a type of building, architectural or technological ensemble or landscape which illustrates (a) significant stage(s) in human history" – het erfgoed is een uitzonderlijk voorbeeld van een bepaald type bouwwerk, architectonisch of technisch ensemble of cultuurlandschap, dat als zodanig een belangwekkende fase in de menselijke geschiedenis illustreert.

Authenticiteit en integriteit

In 2008 heeft het Werelderfgoed Comité uitgesproken, dat authenticiteit en integriteit een onlosmakelijk onderdeel vormen van de voor een Werelderfgoed geldende "Verklaring van Uitzonderlijke universele waarde". Authenticiteit beoordeelt de geloofwaardigheid en echtheid van de "Uitzonderlijke universele waarde". De mogelijkheid om de waarden die worden toegekend aan het erfgoed te begrijpen, is afhankelijk van

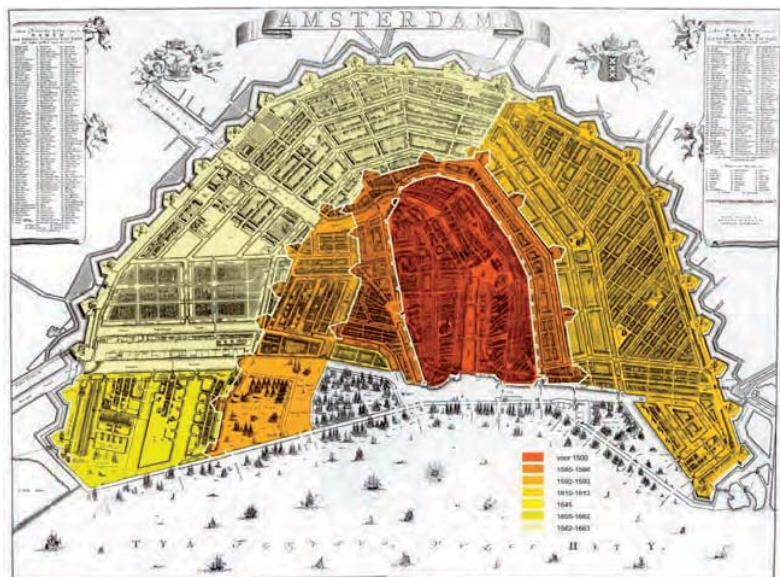
de mate waarin informatiebronnen met betrekking tot de waarden worden beschouwd als geloofwaardig of eerlijk. Uitgebreide reconstructie en herstructurering worden bijvoorbeeld gezien als een risico voor instandhouding van de authenticiteit. Integriteit beoordeelt de volledigheid en gaafheid van de "Uitzonderlijke universele waarde" van een erfgoed. Integriteit is de mate waarin het natuurlijk en/of culturele erfgoed en wat daartoe behoort als één geheel (en niet verstoord) bewaard is gebleven. De "Operational Guidelines" geven richtlijnen voor het vaststellen en beschrijven van de authenticiteit en integriteit van het erfgoed.

Verklaring waarde

Het Werelderfgoed Comité heeft bij de aanwijzing tot werelderfgoed in 2010 voor de grachtengordel de volgende 'Verklaring van Uitzonderlijke universele waarde' vastgesteld.

Korte synthese

De Amsterdamse grachtengordel illustreert op navolgenswaardige wijze grootschalige water- en stedenbouwkundige planning door de volledig kunstmatige vormgeving van een grootschalige havenstad. De topgevels zijn kenmerkend voor het burgerlijke milieu, en de woonhuizen getuigen van zowel de verrijking van de stad door middel van maritieme handel, als de ontwikkeling van een humanistische en tolerante cultuur gekoppeld aan de Calvinistische Reformatie. In de ze-

ventiende en achttiende eeuw werd Amsterdam gezien als de verwerking van de ideale stad, die model stond voor tal van projecten voor nieuwe steden over de gehele wereld.

Criterion I

De Amsterdamse grachtengordel is een nieuwe en geheel kunstmatige 'havenstad', ontworpen aan het eind van de zestiende eeuw en gebouwd in de zeventiende eeuw.

Het is een water- en stedenbouwkundig meesterwerk en een weldoordacht programma van constructie en burgerlijke architectuur. Het is een uniek en innovatief, grootschalig, maar homogeen stedenbouwkundig ensemble.

Criterion II

De Amsterdamse grachtengordel getuigt van een uitwisseling van grote invloeden gedurende bijna twee eeuwen, niet alleen op het gebied van civiele techniek, stedenbouw en architectuur, maar ook op een aantal technische, maritieme en culturele terreinen.

In de zeventiende eeuw was Amsterdam een belangrijk centrum voor internationale, commerciële handel en intellectuele uitwisseling, voor de vorming en de verspreiding van het humanistisch gedachtegoed. Amsterdam was in die tijd de hoofdstad van de wereldeconomie.

Criterion IV

De Amsterdamse grachtengordel

vormt een uitstekend voorbeeld van een gebouw, stedelijk ensemble dat expertise in waterbouw, civiele techniek, stedenbouw, en constructieve en bouwkundige vakkundigheid vereist en illustreert. In de zeventiende eeuw stond de grachtengordel model voor de geheel kunstmatige 'havenstad', maar ook voor de typologie van het Nederlandse woonhuis met zijn variëteit aan gevels (façades) en topgevels. De stad getuigt, op het hoogste niveau, van een belangrijke periode in de geschiedenis van de moderne wereld.

Integriteit en authenticiteit

Het netwerk van grachten in de concentrische bogen van een cirkel dat, samen met de radiale waterwegen en straten, de basis vormt van het stedenbouwkundig plan, is in zijn geheel behouden gebleven, inclusief zijn oude kades en historische gevelrooilijnen.

Het merendeel van de huizen, gebouwd in de zeventiende en achttiende eeuw, is nog steeds aanwezig en in een goede staat van onderhoud, waarbij de geschiedenis van bouwen, herstellen en vernieuwen

vanaf de bouwtijd tot nu is doorgegaan. Dat is een wezenlijk gezonde uitgangssituatie voor een nog altijd levendig en werkend stedelijk ensemble. Niettemin zijn straten soms verbreed, met name de huidige verkeersader de Weesperstraat, en de gevelwoningen herbouwd. De oude civieltechnische en waterbouwkundige structuren zijn over het algemeen vervangen. Hoge, moderne gebouwen tasten sommige zichtlijnen aan, vooral in het noorden van het erfgoed, en agressieve reclame bederft het aanzicht van het erfgoed.

Betekenis van de aanwijzing

De grachtengordel is op de werelderfgoedlijst geplaatst vanwege de Uitzonderlijke universele waarde als historisch stedelijk landschap. Met name de regels en de verbeelding van de bestemmingsplannen voor de binnenstad zorgen voor het waarborgen van de instandhouding van de door UNESCO gesignaleerde "Uitzonderlijke universele waarde". Plaatsing op de Werelderfgoedlijst brengt dus geen nieuwe regels met zich mee.

Nieuwbouw

Nieuwbouw is in de binnenstad vaak onderwerp van discussie. Nieuwbouwplannen moeten passen in de context van het beschermde stadsgezicht. Met de aanwijzing van de grachtengordel als Werelderfgoed behoren ook de "Uitzonderlijke universele waarde" en de authenticiteit en integriteit tot de 'context' waarin nieuwbouwplannen moeten worden ingepast.

UNESCO heeft specifieke aandachtspunten voor eigentijdse architectuur in het Vienna Memorandum en het Charter van Venetië (ICOMOS, UNESCO) geformuleerd. Voor UNESCO is de afleesbaarheid van de stad essentieel, hetgeen ook aansluit bij het eerdergenoemd criterium au-

thenticiteit. Artikel 21 van het Vienna Memorandum luidt namelijk:

"Met inachtneming van de uitgangspunten (volgens artikel 7 van dit Memorandum), moeten stedenbouw, hedendaagse architectuur en het behoud van het historisch stedelijk landschap alle vormen van pseudo-historisch ontwerp voorkomen, omdat dit een ontkenning vormt van zowel het historische als het hedendaagse. Een historische blik moet niet de andere verdringen, omdat de geschiedenis leesbaar moet blijven, terwijl het bereiken van samenhang van de cultuur door kwalitatieve interventies het ultieme doel is." Het welstandsbeleid sluit hierop aan.

Eigentijdse architectuur dient in principe als zodanig herkenbaar te zijn. Dit sluit reconstructies niet uit, noch vormen van bouwen die gebruik maken van historische referenties. De beoordeling van het risico voor instandhouding van de authenticiteit hangt af van de kwetsbaarheid van de context en de omvang van de reconstructie. Daarbij is zekerheid over een ooit aanwezige en dus historische toestand van groot belang. Waar het vooral om gaat is of een ontwerp passend is binnen de context en logica van de binnenstad en de hoge kwaliteit bezit die van nieuwbouw binnen een beschermd stadsgezicht en Werelderfgoed verwacht mag worden. Maat, schaal, ritmiek, textuur, materiaal en kleur spelen daarin een belangrijke rol. De voor de binnenstad geldende welstandscriteria geven de bandbreedte aan waarbinnen de kwaliteit van nieuwbouw wordt beoordeeld.

Visual impact en hoogbouwbeleid

Voor UNESCO is het aspect "visual impact" (visueel effect) van belang. Hedendaagse stedelijke ontwikkelingen, zoals hoogbouw en eigentijdse architectuur, kunnen van invloed zijn op stadssilhouetten, het dakland-

schap, zichtlijnen of doorzichten en de authenticiteit en integriteit van het historische stedelijke landschap bedreigen. Van deze ontwikkelingen kan vooral hoogbouw een groot visueel effect op de grachtengordel hebben.

Daarom heeft de gemeente Amsterdam, in het kader van de Structuurvisie 2010-2040, hoogbouwbeleid ontwikkeld en vastgesteld (gemeenteraadsbesluit van 16 februari 2011).

Dit hoogbouwbeleid gaat uit van de internationaal voor het Werelderfgoed geldende charters en verdragen, waaronder het Charter van Washington en het Vienna Memorandum. Ook de inhoud van meer recente papers van het Werelderfgoed Comité en diens adviesorgaan ICOMOS over de maatschappelijke en culturele betekenis van het historische stedelijke landschap in relatie tot hedendaagse ontwikkelingen in stedenbouw en architectonisch ontwerp zijn hierin verwerkt.

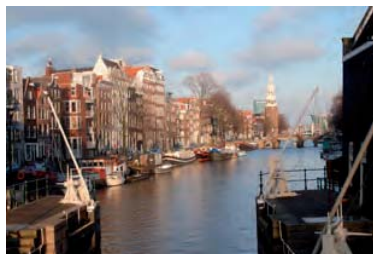
Hoogbouw mag alleen wanneer de Uitzonderlijke universele waarde en de authenticiteit en integriteit niet in het geding komen. Concreet gaat het om de bescherming en instandhouding van bestaande zichtassen/doorzichten, stadssilhouetten en het daklandschap van de kernzone en de omringende bufferzone. De hoogbouwvisie, de regels en de verbeelding in de bestemmingsplannen voorzien in deze bescherming en instandhouding.

0101 Stadshart

0105 Katten-, Witten- en Oostenburg

0102 Nieuwmarktbuurt

0106 De 17de-eeuwse stadsuitbreiding

0103 Bickers-, Prinsen- en Realeneiland

0107 Singelgrachtzone

0104 Valken-, Rapen- en Uilenburg

Beoordeling

De Binnenstad is het prototype voor de Hollandse grachtenstad. Belangrijk is het patroon van straten en waterlopen in samenhang met de profilering van de openbare ruimte en de schaal en vormgeving van de bebouwing.

Het beleid is gericht op behoud van een gevarieerd stadsbeeld zonder verrommeling. Waar mogelijk is versterking wenselijk van de architectonische kwaliteit van de individuele panden met aandacht voor de rol van het gebouw in de stedelijke structuur.

Bij de advisering is er onder meer aandacht voor het behoud van de hoofdorïentatie van de bebouwing en het historische karakter.

Criteria

Wijzigingen aan een bestaand gebouw worden beoordeeld aan de hand van de criteria voor veel voorkomende kleine bouwplannen in hoofdstuk 6 en de criteria voor orde 1, 2 en 3 panden uit hoofdstuk 5.

Bij de beoordeling van nieuwbouwplannen wordt in samenhang met de beschrijving en uitgangspunten getoetst aan de hand van de volgende criteria:

Ligging

- een bouwinitiatief voegt zich naar de bestaande stedenbouwkundige structuur (met name parcellering) en (gebouw)typologie, waarbij hoekingangen bij stegen dienen te worden gehandhaafd
- ingrepen in de bebouwing dragen bij aan het openbaar houden van de stegen; deuren en ramen in stegen worden gehandhaafd of toegevoegd
- bij werfterreinen wordt aandacht geschonken aan de bijzondere wervenstructuur; de bebouwing op werfterreinen blijft vrijstaand en alzijdig georiënteerd; nieuwbouw wordt zodanig vormgegeven, waarbij de relatie tussen bebouwing en water wordt gehandhaafd
- de onderdelen van de straatgevels vormen door hun onderlinge verhoudingen, door symmetrie of evenwicht, een samenhangende compositie

- nieuwbouw sluit aan bij de straatwand: waar gevels een grote mate van verticaliteit kennen, als gevolg van de smalle kavelmaat, relatief grote bouwhoogte en verticale ramen, moet nieuwbouw eveneens een zekere mate van verticaliteit in de gevels en de vensterindeling hebben
- hiërarchie tussen de voor- en zijgevel behouden; bij nieuwbouw is dit uitgangspunt
- pandsgewijze ontsluiting is uitgangspunt bij nieuwbouw, maar in specifieke gevallen is maatwerk bespreekbaar
- het ophogen doet geen afbreuk aan de karakteristiek van zowel de compositie van de gevel als van de gevelwand waarin het pand zich bevindt

Massa

- bouwmassa en gevelopbouw harmoniëren met het karakter van de binnenstad
- typologisch zijn de meeste gebouwen te vangen onder het individuele "stadshuis"
- gevels hebben een plint, een opbouw in verdieping(en) en een beëindiging
- er moet een harmonische verhouding zijn tussen open en gesloten geveldelen, dat wil zeggen geen geheel of gedeeltelijk gesloten, blinde of open gevels; grotendeels gesloten of blinde zijgevels zijn bij uitzondering mogelijk, afhankelijk van de architectuur van het gebouw en de hiërarchie in de stedenbouwkundige structuur
- toegevoegde elementen aan gevels zijn ondergeschikt aan het geheel
- een erker of balkon moet deel uitmaken van de gevelcompositie en het materiaal en de kleur moeten aansluiten bij de hoofdbebouwing
- aan de straatzijde worden geen loggia's of setbacks (terugliggende bovenste bouwlaag) toegepast; in het dak zijn geen dakloggia's toegepast
- de begane grondlaag of souterrain met bel-etage houdt rekening met de traditionele differentiatie in de gevel
- behoud van het historisch daklandschap door extra aandacht voor kapvorm en ontwerp, met behoud van het silhouet en het 'gesloten' karakter

Architectonische uitwerking

- de compositie, architectonische uitwerking en detaillering passen in het stadsbeeld en zijn zorgvuldig en gevarieerd met aandacht voor verfijning, hiërarchie en ornament
- technische voorzieningen (zoals installaties, noodtrappenhuizen of brievenbussen) zijn inpandig danwel geïntegreerd in het ontwerp
- bij ingrepen in het dak is het totaal van bestaande en aangevraagde ingrepen bepalend; dakkapellen, dakramen, zonnepanelen en andere toegevoegde elementen of ingrepen in het dak mogen samen niet meer dan 30 procent van de lengte van de kap beslaan
- garagedeuren passen in verhouding en uitwerking (materiaal, vorm en kleur) bij gebouw en straatwand
- ramen en deuren niet blinderen
- bij ensembles en seriebouw waar de samenhang door eerdere verbouwingen of kozijnvernieuwing is aangetast, dragen bouwinitiatieven bij aan herstel van de samenhang zoals het terugbrengen van de architectonische uitwerking (bijvoorbeeld hoekaccenten)

Materiaal en kleur

- het gevelmateriaal bestaat uit duurzame materialen passend bij het karakter van de omgeving en de straatwand; er wordt dus geen gebruik gemaakt van volkernbeplating en ander plaatmateriaal, kunststofkozijnen en betonpannen
- kleuren zijn ingetogen en passen bij het karakter van de omgeving en de straatwand
- contrasterende ornamenten zijn van hardsteen, hout of pleisterwerk
- dakbedekking past qua vorm en materiaal in het bestaande daklandschap
- kozijnen, lijsten en dergelijke uitvoeren in hout of passend bij de architectuur

Typologieën

Voor een aantal typologisch afwijkende bouwwerken zijn op de volgende pagina's aanvullende criteria opgenomen.

Criteria typologieën Binnenstad

Naast de algemeen geldende criteria maakt het stadsdeel voor bepaalde categorieën ook gebruik van specifieke criteria. Hierbij gaat het onder meer om Wederopbouwarchitectuur en negentiende eeuwse ensembles. Deze gebouwen vormen een aparte laag als gevolg van een kenmerkend transformatieproces.

Wederopbouw

Sinds een decennium wordt ook de architectuur van de Wederopbouwperiode ge(her)waardeerd. Behalve monumenten uit deze periode, zijn ook andere waardevolle panden uit de periode 1940-70 aan te wijzen. Stadsdeel Centrum heeft daartoe het instrument Waarderingskaart Beschermd Stadsgezicht, waarbij alle panden tot 1940 een ordewaardering hebben gekregen oplopend van orde 3 (wisselend van kwaliteit) naar orde 2 (beeldbepalend in het stadsgezicht) en naar orde 1 (rijks- of gemeentelijk monument) aangepast. In november 2009 heeft de deelraad de raadsnotitie "Naar een nieuwe ordewaarderingskaart" omarmd, waarin verzocht wordt de waarderingskaart te actualiseren en aan te vullen met een waardering van naoorlogse bebouwing. Deze waardering is niet in het minst van belang vanwege de vele aanvragen de laatste jaren tot (gedeeltelijke) sloop, transformatie, herbestemming of hergebruik van gebouwen uit deze periode. Daarom zijn de aanwezige erfgoedwaarden en karakteristieken van deze gebouwen - gekoppeld aan de herziening van de bestemmingsplannen - in kaart gebracht.

Stadsdeel Centrum heeft een catalogus samengesteld, getiteld "1940-1970. Wederopbouwpannen in de binnenstad gewaardeerd. Aanvulling op de waarderingskaart beschermd stadsgezicht stadsdeel Centrum". Behalve de ordewaardering zijn daarin per bouwwerk (adres) ook de belangrijkste karakteristieken opgenomen.

In de catalogus worden op basis van het volume van de bouwwerken drie hoofdcategorieën onderscheiden: S, M en L. Bij categorie S gaat het om een kleinschalig gebouw dat zich voegt in de straatwanden en niet domineert in de omgeving. Categorie M geldt voor een gebouw met een tussenmaat, waarbij wel sprake is van schaalvergroting. Bij categorie L tenslotte gaat het om het kolossale, vaak monofunctionele gebouw, dat de omgeving domineert. De stedenbouwkundige inpassing ervan botst vaak, maar niet altijd, met het historisch stadsbeeld. Eén

van de karakteristieken van de grote wederopbouwpannen (categorie M en L) is dat deze stedenbouwkundig vaak niet zijn ingepast of aangepast aan de omgeving. De ordedefinitie is daarom aangepast, zodat ook deze architectuur op een zo objectief mogelijke wijze kan worden beoordeeld. De catalogus wordt als handreiking aan de Commissie voor Welstand en Monumenten aangeboden.

Stadsvernieuwing

De Stadsvernieuwing in Amsterdam is niet los te zien van de ideeën van de naoorlogse volkshuisvesting en van nieuwe ideeën over architectuur en stedenbouw.

In het algemeen geldt dat, vanwege de beperkte budgetten en de bewuste afstand tussen de nieuwe woningen en de oude structuren en individuele woonhuizen, in weinig gevallen gesproken kan worden van contextgevoelige inpassing. Dat neemt niet weg dat in veel gevallen de complexen, dikwijls van grotere afmetingen, zijn ingepast in de gevelwand van het bouwblok. De inpassing kan de structuur ontkennen, maar ook indien de parcellering of een nieuwe kleinschalige parcellering wordt gevolgd, is niet zelden sprake van ingrepen binnen of buiten de rooilijn. De grote platte dakvlakken hebben geleid tot een grootschaliger stedelijk (dak)landschap.

In de gevallen dat de woningen wel zijn ingepast binnen de structuur van het bouwblok, zijn de proporties van de samenstellende onderdelen, de materialen, kleuren en detaillering afwijkend ten opzichte van de oudbouw. Niet zelden is gebruik gemaakt van plaatmateriaal, roestvrij staal en andere duurzame, maar niet hoogwaardige materialen.

Bij transformatie van de stadsvernieuwingsarchitectuur zijn de aanwezige kwaliteiten leidend. Voorafgaand aan de transformatie zal in eerste instantie een architectuurhistorische analyse opgesteld dienen te worden.

Grote projecten

De welstandsnota bevat geen specifieke welstandscriteria voor grotere projecten. Dergelijke welstandscri-

teria kunnen namelijk niet worden opgesteld zonder dat er een concreet (stedenbouwkundig) plan aan ten grondslag ligt. Zodra een dergelijk project (bouwplan of inrichtingsplan voor de openbare ruimte) aan de orde is, zal de raad de welstandscriteria daarvoor moeten vaststellen. Het opstellen van deze welstandscriteria vormt een vast onderdeel van de (stedenbouwkundige) planvoorbereiding. Voor dergelijke aanvullingen op de welstandsnota geldt dat de inspraak wordt gekoppeld aan de reguliere inspraakregeling bij de (stedenbouwkundige) planvoorbereiding.

Daarnaast kan het gewenst zijn om voor grote projecten waar geen stedenbouwkundig plan aan ten grondslag ligt, een vertaling te maken van de welstandscriteria uit de Welstandsnota.

Ensembles

De ensemblebouw betreft een bijzonder type (woonhuis)bouw, dat in aanmerking komt voor een gedifferentieerde aanpak, voor zover het een algehele transformatie opgave is. Ensembles zijn grotere architectuureenheden van een reeks identieke woonhuizen die in één geheel ontworpen en gebouwd zijn. Ze zijn vaak samengevat in één dossier van Bouw- en Woningtoezicht. De ensembles zijn ontworpen binnen een eigen parcellering en veel eerder op te vatten als een enkelvoudig bouwwerk, dan als een ensemble van verschillende woonhuizen. Niet de individuele parcellering (niet historisch), is doorslaggevend, maar het geheel van het ontwerp. De ensembles zijn niet gebouwd op de middeleeuwse kavels en de individuele woning is niet een perceel, maar een etage (of twee). Met name in de twintigste eeuw, maar ook al in de negentiende eeuw lost de individuele woning op in de gevelwand. Horizontale of verticale samenvoeging is daarom onder voorwaarden mogelijk. Gemeenschappelijke voorzieningen (bijvoorbeeld in de gehele kap) of een gemeenschappelijke ontsluiting (galerij, lift) binnen de architectuureenheid zijn om dezelfde redenen mogelijk. Daarbij geldt wel een aantal vuistregels, de uniformiteit van aanpak de belangrijkste.

De uniformiteit geldt overigens ook voor de individuele eigenaren binnen de architectuureenheid. Een en ander binnen de regels van het bestemmingsplan. De criteria gelden orde 2 en orde 3 ensembles, waarbij het detailleringsniveau van de orde 2 ensembles op een hoger niveau beoordeeld wordt. Voor orde 1 geldt aanvullend dat de monumentale waarden niet mogen worden aangetast (een en ander in overeenstemming met beleid en richtlijnen ten aanzien van monumenten).

Criteria

- de aanpak is uniform en gericht op het specifieke ensemble (maatwerk)
- de symmetrie en het ontwerp als geheel worden gerespecteerd; hiertoe wordt een architectuurhistorische analyse opgesteld
- in materiaal en detaillering sluit de ingreep aan op het niveau van het ensemble (onderscheid orde 2 en orde 3)
- ritmerende (verticale) elementen (vensteropeningen, voordeuren, portieken, erkers, balkons, topgevels, dakkapellen en hijsbalken) blijven gehandhaafd of krijgen bij vernieuwing tenminste een aan elkaar verwante en bij het ensemble passende vormtaal of krijgen bij vernieuwing de oorspronkelijke karakteristiek terug
- oorspronkelijke gevelindeling bij verbouw behouden
- bestaande daklijn (vorm, kleur) handhaven
- samenvoegingen (horizontaal en verticaal) zijn harmonieus mogelijk, waarbij deze ritmisch en symmetrisch passend zijn binnen de grotere geleding van het geheel
- bij samenvoeging blijft een functionele relatie in stand tussen de voorgevel en de plattegronden (geen schijngevels)
- voordeuren op perceelniveau worden – al dan niet functioneel - gehandhaafd, in ieder geval voor de woning/winkel op maaiveldniveau (behoud van de plint)
- in geval van samenvoegingen mag de ensemblewerking niet worden aangetast

